

Streda piateho týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na stredu piateho
týždňa v pôstnom období.
Navrhované témy sú: adorovať
vlastným životom; uzdravovať
naše túžby; Adorácia pri svätej
Omši.

09.04.2025

KRÁĽ NABUCHODONAZOR dal
postaviť zlatú sochu vysokú
dvadsaťsedem metrov. Všetci jeho
poddaní sa zhromaždili okolo nej a

začali sa jej klaňať, lebo kto by tak neurobil, bol by okamžite hodený do horiacej pece. Sidrach, Misach a Abdenago sa však odmietli podriaďovať kráľovskému nariadeniu. Keď sa to dostalo k Nabuchodonozorovým ušiam, dal ich predviesť pred seba a plný hnevu im pripomenul trest, ktorý ich čaká: *„Ak sa nebudete klaňať, v tú hodinu vás hodia do rozpálenej pece, a ktorý je to boh, čo vás vytrhne z mojej ruky? Sidrach, Misach a Abdenago odpovedali kráľovi Nabuchodonozorovi: Na toto ti nemusíme nič odpovedať. Či nás náš Boh, ktorého si ctíme, môže vytrhnúť z rozpálenej pece a z tvojich rúk, kráľu, oslobodiť nás, a či nie, vedz, kráľu, že tvojich bohov si nectíme a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaniame!“* (Dn 3, 15-18).

Podobne ako prví mučeníci, aj Sidrach, Misach a Abdenago boli pripravení preliať svoju krv, aby vydali svedectvo o pravom uctievaní.

Svojím spôsobom nám pripomínajú, že všetko, čo v dnešnej dobe robíme, je povolané vzdať Bohu slávu. Toto je najdôležitejšia skutočnosť nášho života: rozvíjať kontemplatívne srdce, ktoré všetko, čo robíme, smeruje k Pánovi. „Každý z nás má vo svojom živote, vedome a možno niekedy aj bez toho, aby si to uvedomoval, veľmi presné poradie vecí, ktoré považuje za viac alebo menej dôležité. Klaňať sa Pánovi znamená dať mu miesto, ktoré mu patrí; klaňať sa Pánovi znamená potvrdiť, veriť - ale nie iba slovami -, že on jediný skutočne vedie náš život“^[1]. Presne k tomu nás Cirkev vyzýva v týchto pôstnych dňoch, blízkych Veľkonočnému trojdniu: kráčať po ceste obrátenia, preorientovať svoju existenciu tak, aby láska k Bohu a blížnemu bola v našich dňoch najdôležitejšia.

REAKCIA NABUCHODONAZORA na seba nenechala dlho čakať. Prikázal zapáliť pec sedemkrát horúcejšiu ako zvyčajne a hodil do nej Sidracha, Misacha a Abdenaga. Ani jednému z mladíkov sa mu však nepodarilo ublížiť, lebo s nimi zostúpil Pánov anjel. „Vtedy tí traja akoby jednými ústami chválili a oslavovali Pána, dobrorečili mu v peci a vraveli (...): Zvelebený si, Pane, Bože našich otcov, chváľitebný, slávny a vyvýšený naveky“ (Dn 3, 51-52).

Cesta adorácie sa začína túžbou, vnútorným impulzom, ktorý nás vedie k tomu, aby sme prekročili bezprostredné a viditeľné, aby sme prijali život, ktorý nám ponúka Boh. Práve to zakúsili traja mladí muži. Zriekli sa možno pokojnejšej existencie, keby počúvali kráľa, a túžili predovšetkým vzdávať slávu Bohu. A hoci sa zdalo, že istým osudom je smrť v peci, Pán im ponúkol záchranu, ktorú si nikto z

prítomných nevedel predstaviť,
možno okrem samotných mladíkov.

„Túžba vedie k adorácii a adorácia obnovuje túžbu. Túžba po Bohu totiž rastie len tým, že sme pred ním. Lebo len Ježiš uzdravuje túžby. Od čoho? Lieči ich od diktatúry potrieb“^[2]. Keď vzdávame Bohu chválu, očisťujeme túžby svojho srdca, aby nezostávali len v tom bezprostrednom, ale aby sa otvorili láske k Bohu a k bratom a sestrám. Potom sa neuspokojujeme s pokojným životom, lipnúc na svojich istotách, ale budeme kráčať otvorení Božím prekvapeniam.

KAŽDÝ DEŇ máme príležitosť
zúčastniť sa na najväčšom úkone
adorácie: na svätej Omši. Zakaždým,
keď sa v obete oltára obnovuje
Pánova smrť a zmŕtvychvstanie, Ježiš
sa dáva za nás. Tak ako sa jeho láska

k plneniu Otcovej vôle prejavila v jeho sebadarovaní na kríži, ak vložíme do slávenia svätej Omše celé svoje srdce, hovoríme Bohu: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha“ (Lk 23, 46). V dôvernom spojení s jeho obetou nadobúdajú všetky detaily nášho dňa božskú hodnotu, ktorá nás vedie k tomu, aby sme sa snažili pracovať čo najlepšie, z lásky k Bohu.

„Vo svätej Omši sa klaníme, s láskou plníme prvú povinnosť stvorenia voči svojmu Stvoriteľovi: *Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a len jemu budeš slúžiť* (Dt 6, 13; Mt 4, 10). Nie chladná, vonkajšia, služobnícka adorácia, ale intímna úcta a rešpekt, ktoré sú dôvernou láskou syna“^[3]. Adorácia pri eucharistickej obete presahuje rámec toho, že nechceme byť počas slávenia rozptyľovaní; ide skôr o snahu zladiť všetky sily našej duše s Kristovým srdcom. Ako nás povzbudzuje prefácia svätej Omše,

chceme dať hlas celému stvoreniu, aby mohlo spievať „Svätý, svätý, svätý, Pán Boh všetkých svetov“^[4].

Hlboké prežívanie svätej Omše nás vedie k tomu, aby sme sa pripravili na slávenie Kristovho veľkonočného tajomstva. V nej sme uvádzaní do jeho diela spásy. V tejto nekrvavej obnove jeho obety nachádzame aj Pannu Máriu, ktorá svojou prítomnosťou podporuje svojho Syna. Môžeme ju prosiť, aby nám pomáhala prežívať každé eucharistické slávenie s túžbou sprevádzať Ježiša na jeho ceste ku krížu.

^[1] František, *Homília*, 14-IV-2013.

^[2] František, *Homília*, 6-I-2022.

^[3] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*, bod 46.

^[4] Štvrtá eucharistická modlitba,
Prefácia.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/streda-
piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/streda-piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(15.08.2025)